

Pasen

Pasen is voor de Kerk het belangrijkste feest van het jaar, ook al wordt Kerstmis meer gevierd door de mensen. Zonder Pasen, zonder de verrijzenis zou er echter geen christendom zijn. En toch is Pasen een relatief onbekend feest. Als er geen tweede paasdag zou zijn, zouden sommigen waarschijnlijk helemaal niet in de gaten hebben wanneer we Pasen vieren.

Hoe kunt ge nu aan die mensen iets uitleggen over de betekenis van Pasen? En dan niet alleen als informatieverstrekking, maar als uitdaging om over na te denken.

Wat het voor ons moeilijk maakt is het gebrek aan kennis bij veel mensen als het gaat over het christelijk geloof: ze kennen de taal niet meer. Maar er is nog een andere manier om iets van Pasen te laten zien, en die is tegenwoordig misschien wel meer in trek: de betekenis ervan voor onszelf. Want als die verrijzenis onze eigen ervaring raakt of te maken heeft met ons eigen levensverhaal, dan zal/moet het ook betekenis krijgen.

Dood en sterfelijkheid horen bij ons leven. Wie nog jong is en gezond, kan dat nog voor zich uitschuiven. Maar wie wat ouder is of te maken krijgt met het sterven van dierbaren, of wie zelf te maken krijgt met een dodelijke ziekte wordt keihard met z'n neus op de feiten gedrukt. Dikwijls is die confrontatie een ingrijpende ervaring en is er een hele weg nodig om dat een plaats te geven.

Christenen zijn op dat vlak (als het goed is toch) een beetje aparte mensen. Van de ene kant hebben ze weet van het heftige en schrijnende van de dood. Niet voor niets wordt de dood “de laatste vijand” genoemd. Van de andere kant vieren we vandaag Pasen: de overwinning op de dood door de verrijzenis van Christus.

In gesprekken over de dood en het eeuwig leven moeten beide kanten een plaats hebben. De verrijzenis zorgt er niet voor dat de schrijnende pijn en het heftig verdriet in dit leven zomaar voorbij zijn. Het christelijk geloof kent in die zin een spanning tussen het “reeds” en het “nog niet”. Christus heeft de dood reeds overwonnen. Maar de definitieve overwinning is er nog niet. Wij en allen die ons dierbaar zijn zullen ooit sterven. Ons eigen leven kan schommelen tussen die twee polen.

Als we hier vandaag Pasen vieren en de lezingen, gebeden en liederen horen, dan kunnen we meegenomen worden in het “reeds”. Maar als we morgen bij het graf staan van een dierbare of weer alleen thuis zitten, dan kan het “nog niet” zich weer aan ons opdringen.

In de verhalen die over de verrijzenis gaan speelt dat ook. Die opstanding uit de doden wordt niet direct geloofd. Integendeel: al vanaf het begin stuit het op ongeloof. De apostelen vonden het maar oudewijvenpraat, en de leerlingen die uit Emmaüs kwamen gingen terug naar huis omdat ze de verhalen over de verrijzenis een brug te ver vonden. De verrijzenis roept dus niet direct geloof op. En dat is ook niet zo raar, omdat het hier gaat om een handeling van God: te groots en in zekere zin ongelofelijk voor ons. Daarom zal er ook twijfel blijven tot aan het

einde. Door Thomas en de Emmaüsgangers wordt er een hele weg gegaan voor zij geloven. Die weg moet in feite iedere mens afleggen.

Tot slot: Pasen is een feest. Dat wil zeggen: we vieren de verrijzenis van Christus uit de dood. We kunnen het niet helemaal uitleggen, we kunnen het zelfs niet bevatten. Het is in feite zoals met de zon: ge kunt er niet recht in kijken, maar ge kunt u wel koesteren in haar licht en warmte. Voor u allen een zalig Pasen.

Amen.

Johan Goris, pastoor